Nr. 5. — 1931.

Tygodnik Powiatowy

na powiat Rybnicki.

Organan urzędowy.

Wychodzi co sobotę.
Cena ogłoszeń za jeden wiersz petytowy 6-łamowy lub jego miejsce 15 groszy.
Za reklamę 30 groszy od wiersza petytowego.

Przyjmowanie ogłoszeń do czwartku do południa.
Prenumerata za kwartał 3,— zł.
Zamówienia przyjmuje każdy urząd pocztowy.

Rybnik, dnia 31 stycznia 1931 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Rozporządzenie

Wojewody Śląskiego o odpoczynku niedzielnym i świątecznym w rzemiośle fryzjerskiem i perukarskiem na górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie § 105 e ordynacji przemysłowej w brzmieniu obwieszczenia z dnia 26-go lipca 1900 roku (Dz. U. Rz. Niem. str. 871) zarządzam:

§ 1.

Znosi się rozporządzenie z dnia 28-go marca 1929 roku o spoczynku niedzielnym i świątecznym w rzemiośle fryzjerskiem i perukarskiem, ogłoszone w „Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego“ Nr. 10. oraz rozporządzenie Prezydenta Rejencji w Opolu z dnia 21-go marca 1895 roku, Nr. 520 (Dz. Urz. Rej. Nr. 24), o ile dotyczy ono czasu pracy w rzemiośle fryzjerskiem i perukarskiem w niedziele i święta.

§ 2.

W niedziele i święta w rzemiośle fryzjerskiem i perukarskiem praca jest zakazana z wyjątkiem:

a) podwójnych dni świątecznych, podczas których zezwala się na pracę w drugi dzień świąteczny, z wyłączeniem Nowego Roku, Poniedziałku Wielkanocnego, 3-go maja, drugiego dnia Zielonych Świąt oraz dni Świąt Bożego Narodzenia, w które to dni praca jest bezwzględnie zakazana;

b) tych niedziel i świąt, w których składy handlowe mogą być otwarte dla użytku publiczności;

c) 3 ostatnich niedziel przed środą Popielcową.

W wypadkach, przewidzianych powyżej pod 1) i 3), praca w rzemiośle fryzjerskiem i perukarskiem dozwolona jest od godziny 8-mej do 12-tej, natomiast w wypadkach, wymienionych pod 2), podczas godzin, w których mogą być otwarte składy handlowe.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje również zakłady fryzjerskie i perukarskie, znajdujące się na dworcach kolejowych, przed zaporą, w hotelach oraz na Centralnej Targowicy w Mysłowicach.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-szym lutego 1931 roku na obszarze górnośląskiej części Województwa.

Wojewoda:

w z. (—) Żurawski,
Wicewojewoda.

Organom policyjnym polecam dopilnować, aby powyższe rozporządzenie było ściśle przestrzegane.

Rybnik, dnia 23 stycznia 1931 r.

Starosta:

(—) Wyglenda.

Przedłużenie godziny policyjnej w przemyśle gospodnio szynkarskim.

Do Miejskich Urzędów Policyjnych oraz PP. Naczelników Urzędów Okręgowych powiatu.

W ostatnim czasie zwracano się do Starostwa z różnych stron, a przedewszystkiem ze strony duchowieństwa, o ograniczenie zezwoleń na godzinę policyjną oraz nieurządzanie zabaw zwłaszcza w soboty i dni świąteczne.

Wobec powyższego, uwzględniając przedewszystkiem obecny poważny stan gospodarczy, zamierzam przystąpić do jak najdalej idących ograniczeń zezwoleń na przedłużenie godziny policyjnej tak na jednorazowy wyszynk, jak i stałych.

Przedewszystkiem po czasie karnawałowym zezwoleń na przedłużenie godziny policyjnej ponad godzinę 23-cią względnie 24-tą Starostwo zasadniczo nie udzieli. Pozatem polecam nie przedstawiać wniosków o przedłużenie godziny policyjnej podczas zabaw tanecznych w soboty i dni świąteczne i wogóle odmawiać zezwoleń na zabawy taneczne w tych dniach, mając na względzie obecny ciężki kryzys gospodarczy, jak również przeważnie uzasadnione żalc duchowieństwa o nieposzanowaniu święcenia niedziel i dni świątecznych.

Również przy udzielaniu zezwoleń na przedłużenie stałe (jednoroczne) należy stosować ograniczenie najdalej idące i wnioski przedstawiać tylko w nader wyjątkowych i uzasadnionych wypadkach, gdyż czas obecny rzeczywiście nie pozwala na to, ażeby jednostki bawiły się do późnej nocy, gdy masy biedniejszych i bezrobotnych żyją w niedostatku. Uważam, iż obecnie ustalona godzina policyjna (22-ga) jest zupełnie wystarczająca.

Powyższe podaję do ścisłego zastosowania się oraz stosownego powiadomienia interesowanej ludności, związków oraz gospodzkich, przyczem nadmieniam, iż ograniczenia w tym kierunku rozważają władze centralne i wojewódzkie przez ewentualne wprowadzenie na Województwo Śląskie ustawy antyalkoholowej.

Rybnik, dnia 23 stycznia 1931 r.

Starosta:

(—) Wyglenda.

Podaję do wiadomości powyższy okólnik i zastosowania się.

Rybnik, dnia 23 stycznia 1931 r.

Starosta:

(—) Wyglenda.

Sprostowanie.

Przy ogłoszeniu cen maksymalnych na artykuły pierwszej potrzeby w „Tygodniku Powiatowym" Nr. 4 wkradł się błąd. Mianowicie cena cukru białego wynosi nie 80 groszy, lecz 82 do 83 grosze za $1/2$ kg.

Rybnik, dnia 27 stycznia 1931 r.

Starosta:

(—) Wyglenda.

Ostrzeżenie.

Wojciech Styburski, urodzony dnia 31-go marca 1886 roku w Koźminie, żonaty z Franciszką z domu Kozacka, ojciec 2 dzieci, przeprowadził się dnia 21-go grudnia 1929 roku z Osterburgu (Niemcy) do Bnina i bez odmeldowania dnia 16-go marca 1930 roku w kierunku niewiadomym wyprowadził się wraz z rodziną z Bnina;

Leon Kilar, syn ś. p. Andrzeja i Marji, urodzony dnia 24-go lutego 1905 roku w Cichowcach, powiat Sanok, i tam przynależny, religji greckokatolickiej, stanu wolnego, z zawodu terminator ogrodniczy;

czując wstręt do pracy, włóczą się po kraju i wyłudzają pod rozmaitemi pozorami wsparcia na koszt gmin przynależności.

Powyższe podaję do wiadomości z tem, że ewentualnie udzielonych zapomóg gminy przynależności zwracać nie będą.

Rybnik, dnia 31 stycznia 1931 r.

Starosta:

(—) Wyglenda.

Ustalenie wartości poborów w naturze

dla rolnych urzędników ruchu i robotników fachowych za rok 1930.

W myśl § 160 ust. 2 Ordynacji Ubezpieczeniowej ustala się wartość poborów w naturze, otrzymywanych w roku 1930 przez rolnych urzędników ruchu i robotników fachowych, jak następuje:

1.	żyto za 100 kg.	29,—	zł
2.	pszenica za 100 kg.	42,—	zł
3.	jęczmień za 100 kg.	31,—	zł
4.	owies za 100 kg.	26,—	zł
5.	ziemniaki za 100 kg.	8,—	zł
6.	mąka żytnia 75% za 100 kg.	44,—	zł
7.	mąka pszenna 65% za 100 kg.	70,—	zł
8.	mleko za 1 litr	—,45	zł
9.	masło za 1 kg.	8,—	zł
10.	świnie (żywa waga) 1 kg.	2,30	zł
11.	drzewo opałowe 1 m^3	9,—	zł
12.	węgiel deputat. rob. za 100 kg.	3,—	zł
13.	węgiel deputat. urzędn. za 100 kg.	3,50	zł
14.	nafta za 1 litr	0,70	zł
15.	rola uprawiona za 1 ha	200,—	zł
16.	rola nieuprawiona za 1 ha	80,—	zł
17.	łąka za 1 ha	200,—	zł
18.	pastwisko od 1 sztuki bydła	50,—	zł
19.	ogród warzywny i sadowniczy za 1 ha	300,—	zł
20.	siano za 100 kg.	13,—	zł
21.	słoma za 100 kg.	7,—	zł
22.	pasza dla kur za 100 kg.	10,—	zł

23. mieszkanie w domach czynszowych za 1 pokój:
  a) mały do 25 m² rocznie 150,— zł
  b) średni do 50 m² rocznie 200,— zł
  c) duży ponad 50 m² rocznie 240,— zł
24. mieszkanie w willach lub domach do użytku jednej rodziny za 1 pokój rocznie 500,— zł
25. oświetlenie elektryczne w mieszkaniach, obejmujących (rocznie):
  a) jeden pokój 100,— zł
  b) 1 — 3 pokoi 150,— zł
  c) 3 — 5 pokoi 250,— zł
  d) 5 — 6 pokoi 300,— zł
  e) 6 — 8 pokoi 400,— zł
  f) 8 — 10 pokoi 500,— zł
  g) ponad 10 pokoi 800,— zł
26. prawo używania samochodów (rocznie) 2000,— zł
27. prawo używania powozów (rocznie) 1500,— zł
28. utrzymanie nieżonatego pracownika (rocznie):
  a) z mieszkaniem 2000,— zł
  b) bez mieszkania 1800,— zł

Rybnik, dnia 15 stycznia 1931 r.

Przewodniczący Urzędu Ubezpieczeń:
w z. (—) Woliński,
II. st. sast. przew.

Ogłoszenie.

Przychwycono psa polowego (gonnego) w Chwalowicach, który jest do odebrania w Urzędzie Okręgowym w Chwalowicach.

Chwalowice, dnia 28 stycznia 1931 r.

Naczelnik Urzędu Okręgowego:
(—) Hoła.

KOMUNIKATY.

V. K. 23/30.

Przetarg przymusowy.

Nieruchomości, położone w Wodzisławiu i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisane w księdze wieczystej:

a) Wodzisław Domy, wykaz L. 188;
b) Wodzisław Ogrody, wykaz L. 73;
c) Wodzisław Nowy, wykaz L. 10;

na imię Juljusza Chruszcza, mistrza stolarskiego w Wodzisławiu, zostaną

dnia 28-go marca 1931 roku o godzinie 9-tej przed południem

wystawione na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój nr. 54.

Wyżej wymienione nieruchomości **składają** się a to:

Ad a): z zabudowań niepodzielonych części podwórzy z 1377 Mkn. wartości użytkowej budynków. Art. 131 matrykuły, nr. 187 księgi podatku budynkowego.

Ad b): z roli przy drodze radlińskiej obszaru 22 arów, mapa 3, L. 647/25 parceli. Art. 75 matrykuły, 0,69 Tal. czystego dochodu gruntu.

Ad c): z podwórza w mieście obszaru 13,30 arów, mapa księgi łanowej nr. 3, parceli L. 379/311. 1013 Mkn. wartości użytkowej budynków, 1,56 Tal. czystego dochodu gruntu. Art. 322 matrykuły, nr. 281 księgi podatku budynkowego.

Odnośne wyciągi z księgi katastru gruntowego, wierzytelne odpisy ksiąg wieczystych i inne wykazy, odnoszące się do wyżej wspomnianych nieruchomości, przeglądać można w Sekretarjacie tut. Sądu, pokój nr. 75.

Wzmianki o przetargu zapisano w księdze wieczystej dnia 29-go grudnia 1930 roku.

Niniejszem wzywa się wszystkich, których prawa w chwili zapisania wzmianki o przetargu nie były w księdze gruntowej uwidocznione, aby się z niemi zgłosili najpóźniej w dniu przetargu, przed wezwaniem do wnoszenia ofert, i prawa te uprawdopodobnili, gdyby wierzyciel im przeczył. W razie niezastosowania się do powyższego wezwania prawa te przy oznaczeniu najniższej oferty nie zostaną wcale uwzględnione, a przy rozdziale ceny kupna dopiero po roszczeniu wierzyciela i innych prawach.

Zaleca się dwa tygodnie przed terminem podać na piśmie albo do protokółu sekretarza sądowego dokładne obliczenie swych roszczeń w kapitale, odsetkach, kosztach wypowiedzenia i kosztach sądowego dochodzenia swych praw oraz oznaczyć pierwszeństwo, którego się żąda.

Tych, którym służy prawo sprzeciwienia się przetargowi, wzywa się, aby przed udzieleniem przybicia targu postarali się o umorzenie lub zawieszenie postępowania, gdyż inaczej prawo ich odnosić się będzie, zamiast do nieruchomości, tylko do uzyskanej ceny kupna.

Wodzisław, dnia 12 stycznia 1931 r.

Sąd Grodzki.

Odpowiedzialny za Redakcję: Starosta.
Czcionkami **„Gazety Rybnickiej“ w Rybniku.**

5. K. 21/30.

Przetarg przymusowy.

Nieruchomość, położona w Jastrzębiu i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Jastrzębie Dobra rycerskie, strona 663, na imię: 1) wdowy Marji Witczakowej z domu Adlersfeld, 2) rolnika Mikołaja Witczaka, 3) Józefa Witczaka, studenta, zamieszkałych w Jastrzębiu Zdroju, zostanie

dnia 27-go marca 1931 roku o godzinie 10-tej przed południem

wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój nr. 54.

Wyżej wymieniona nieruchomość, położona w obrębie: Jastrzębie Zdrój, Dolne i Górne, składa się: z gruntu i budynków, wyszczególnionych w wyciągu katastralnym z dnia 17-go marca względnie z 28-go lipca 1930 roku, o obszarze 230,96,39 ha, księgi podatku budynkowego 1, 2, 3. Jastrzębie Zdrój, 91. Jastrzębie Dolne. Matrykuły: 1. Jastrzębie Zdrój, 58. Jastrzębie Dolne, 401. Jastrzębie Górne, 616. 53 tal. czystego dochodu gruntu.

Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze wieczystej dnia 29-go grudnia 1930 roku.

Niniejszem wzywa się wszystkich, których prawa w chwili zapisania wzmianki o przetargu nie były w księdze gruntowej uwidocznione, aby się z niemi zgłosili najpóźniej w dniu przetargu, przed wezwaniem do wnoszenia ofert, i prawa te uprawdopodobnili, gdyby wierzyciel im przeczył. W razie niezastosowania się do powyższego wezwania prawa te przy oznaczeniu najniższej oferty nie zostaną wcale uwzględnione, a przy rozdziale ceny kupna dopiero po roszczeniu wierzyciela i innych prawach.

Zaleca się dwa tygodnie przed terminem podać na piśmie albo do protokółu sekretarza sądowego dokładne obliczenie swych roszczeń w kapitale, odsetkach, kosztach wypowiedzenia i kosztach sądowego dochodzenia swych praw, oraz oznaczyć pierwszeństwo, którego się żąda.

Tych, którym służy prawo sprzeciwienia się przetargowi, wzywa się, aby przed udzieleniem przybicia targu postarali się o umorzenie lub zawieszenie postępowania, gdyż inaczej prawo ich odnosić się będzie, zamiast do nieruchomości, tylko do uzyskanej ceny kupna.

Wodzisław, dnia 12 stycznia 1931 r.

Sąd Grodzki.

Dodatek do Tygodnika Powiatowego Nr. 5
z dnia 31-go stycznia 1931 r.

Regulamin targów tygodniowych w mieście Wodzisławiu, powiat Rybnicki.

Na mocy §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11-go marca 1850 roku i § 69 ordynacji przemysłowej z dnia 1-go lipca 1883 roku w brzmieniu ogłoszenia z dnia 26-go lipca 1900 roku (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej str. 871) oraz na mocy uchwały Rady Miejskiej wydaje się dla miasta Wodzisławia następujący regulamin:

Przedmioty obrotu targowego.

§ 1.

Przedmiotami obrotu targowego na targach tygodniowych są:

1) płody surowe przyrody, z wyłączeniem drzewek i krzewów owocowych;
2) zwierzęta domowe, z wyłączeniem większych zwierząt, jak koni, krów, wołów;
3) świeże artykuły żywności wszelkiego rodzaju;
4) naczynia i narzędzia gospodarcze i rolnicze, których wytwarzaniem zajmuje się ubocznie okoliczna ludność, oraz inne podobne przedmioty.

Pozatem wolno sprzedawać rzemieślnikom z obwodu Sądu Powiatowego w Wodzisławiu poniżej wyszczególnione towary rzemieślnicze własnego wyrobu, które wprawdzie nie należą do przedmiotów, wymienionych w § 66 Ordynacji przemysłowej, co do których jednak na targach tygodniowych zachodzi potrzeba, a mianowicie:

1) wełniane wstążki i towary dziergane;
2) zwykłe wyroby rymarskie;
3) „ „ powroźnicze;
4) „ „ kowalskie;
5) „ „ tokarskie;
6) „ „ garncarskie;
7) „ „ bednarskie;
8) „ „ kuśnierskie;
9) „ „ kapelusznicze;
10) „ „ obuwnicze;
11) „ „ blacharskie, szczotkowe i sitkowe
12) „ „ introligatorskie;
13) „ „ drobnego kramu.

Dnie, miejsca i czas trwania targów.

§ 2.

Targi tygodniowe odbywają się w mieście Wodzisławiu dwa razy w każdym tygodniu i to w poniedziałki i czwartki. O ileby dzień targowy przypadł na wolny od zajęć dzień świąteczny, targ odbywa się w dniu następnym.

Za wolny od zajęć dzień świąteczny uważa się każdy dzień, wymieniony w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15-go listopada 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 928) oraz w ustawie z dnia 18-go marca 1925 roku (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 234).

§ 3.

Jako miejsce targowe dla targów tygodniowych wyznaczony jest Rynek i to: dla artykułów, wymienionych w § 1, punkt 1, 3 i 4:

Górna część Rynku od ulicy Dra Styczyńskiego do ulicy Kościuszki według następującego porządku:

Strefa I.: mleko, masło, ser, jaja, drób i dziczyzna;

Strefa II.: pieczywo wszelkiego rodzaju;

Strefa III.: owoce, warzywa wszelkiego rodzaju, ryby, nasiona, ziemniaki i kapusta;

Strefa IV.: mięso, łój i wyroby mięsne.

Dolna część Rynku od ulicy Dworcowej do ulicy Zgoda — dla wszelkich innych towarów, dopuszczalnych do targów tygodniowych, a niewyszczególnionych powyżej. Dalszą część Rynku od ulicy Zgoda do ulicy Mickiewicza pozostawia się dla powozów.

Dla zwierząt domowych, wymienionych w § 1 pkt. 2:

Targowisko pomiędzy ulicą Dworcową i ulicą Fabryczną.

Obrót towarowy, dokonywany poza wyżej wymienionemi miejscami albo poza czasem targowym (§ 4), nie jest obrotem targowym.

§ 4.

Targi małe wolno rozpoczynać:

a) w czasie od 1-go kwietnia do 30-go września — od godziny 6-tej;
b) w czasie od 1-go października do 31-go marca — o godzinie 7-mej.

Targi małe kończą się o godzinie 14-tej.

W razie konieczności rychlejszego opróżnienia całych miejsc targowych lub pewnych ich części na skutek zarządzenia władzy policyjnej, uczestnicy targu obowiązani są zastosować się bezwzględnie do takiego zarządzenia.

Czas przywozu i ustawiania jatek, stołów, ławek, straganów i t. p., czas zajazdu wozów oraz wystawiania i układania towarów na targowiskach.

§ 5.

Jatek targowych, stołów, ław, naczyń i podobnych sprzętów targowych nie wolno wnosić ani ustawiać na targowiskach rychlej, jak 1 godzinę przed rozpoczęciem targu. Nie wolno również zajeżdżać wozami z przedmiotami handlu targowego, ani też wystawiać lub układać towarów na targowiskach rychlej, jak 1 godzinę przed rozpoczęciem targu.

Porządek postojowy.

§ 6.

Ustawianie jatek, stołów, ławek, straganów, basenów oraz innych naczyń, tudzież zajmowanie stanowisk na targowiskach odbywać się winno według wskazówek urzędników policyjnych i gminnych, dozorujących ruch targowy, i to w ten sposób, aby pozostawało dość miejsca dla swobodnej komunikacji pieszej i kołowej.

Nikomu nie przysługuje prawo otrzymania stanowiska pewnej określonej wielkości lub szerokości.

Żaden sprzedawca względnie rzemieślnik nie może zajmować na jednem targowisku więcej, jak jedno stanowisko, ani też stanowiska tego dowolnie powiększać lub rozszerzać.

Miejsc sprzedaży nie wolno odstępować innej osobie.

Kto nie zajął przydzielonego mu miejsca targowego w godzinę po rozpoczęciu targu, nie może protestować, jeżeli miejsce to przydzielone zostanie innej osobie.

Osobne przepisy o stawianiu jatek.

§ 7.

Jatki stawiać wolno na targowiskach tylko za zezwoleniem władzy miejscowej. Strona frontowa jatek nie może być dłuższa, jak 2,50 *m*. Długość maksymalna jatek może być przez władzę policyjną skrócona, gdyby na targowiskach, z powodu powiększenia się liczby stanowisk, nie było dość miejsca na pomieszczenie jatek w długości pierwotnie dozwolonej.

Jatki należy z zasady ustawiać rzędami, jedną tuż obok drugiej. Odstępy wolno pozostawiać tylko tam, gdzie to zostało wyraźnie zarządzone przez władzę policyjną.

Umieszczanie nakrycia dla ochrony towarów.

§ 8.

Sprzedawcom wolno zawieszać nad towarem okrycia w celu ochronienia go przed zmoknięciem, zakurzeniem lub szkodliwem działaniem słońca. Nakrycia takie powinny być wykonane z materjału nieprzemakalnego i umieszczone tak, aby nie hamowały ruchu, ani też w inny sposób publiczności nie przeszkadzały.

Rozbiórka jatek, usuwanie ich części, stołów, ław i t. p. Opróżnienie targowiska po ukończonym targu.

§ 9.

Natychmiast po ukończeniu targu należy rozpocząć rozbiórkę jatek oraz usuwanie ich części, stołów, ław, straganów, pniaków, basenów, naczyń i t. p. W ciągu godziny prace te muszą być ukończone i targowiska zupełnie opróżnione.

Nie wolno pozostawiać na targowiskach kości, liści lub innych większych odpadków (na przykład papieru, skorup od jaj i t. p.). Każdy sprzedawca obowiązany jest usuwać takie odpadki równocześnie ze swemi sprzętami albo wrzucać je do koszów, postawionych na ten cel przez Magistrat.

Zakaz tamowania ruchu, chodzenia z towarami, wykrzykiwania, licytowania i losowania.

§ 10.

Nikomu nie wolno ustawiać się z towarami, przeznaczonemi na sprzedaż, w przejściach, pozostawionych także w czasie targowym dla ruchu publicznego, oraz na chodnikach.

Zakazane jest: sprzedawanie towarów przez chodzenie po placu targowym, wywoływanie i głośne zalecanie towarów, jako też urządzanie publicznego przetargu lub losowania.

Zakaz pozostawiania na targowiskach pojazdów, używanych do przewozu towarów.

§ 11.

Wozów, wózków ręcznych i t. p., służących do przewozu towarów, nie wolno pozostawiać na targowiskach dłużej, niż to jest konieczne dla wyładowania przywiezionych towarów. Na wyjątki od tego zakazu może pozwolić władza policyjna. Wózki ręczne wolno pozostawiać na targowiskach tylko wtenczas, jeżeli przywiezione niemi towary są tego rodzaju, że wymagają pozostawienia ich przez czas trwania targu na wózkach. O ileby jednak stanowisko targowe danej osoby zostało wskutek pozostawiania wózka znacznie powiększone, należy wózek z targowiska koniecznie usunąć.

Sprzedaż towarów z wozów.

§ 12.

Sprzedawcom zamiejscowym, przywożącym towary na targi wozami, wolno, o ile ruch targowy na to pozwala, zajeżdżać na targowiska wozami i z wozów tych towary sprzedawać. Wozy takie należy ustawiać według bliższych wskazówek urzędników policyjnych i miejskich, dozorujących ruch targowy. Po dokonanej sprzedaży towarów należy z wozami natychmiast odjechać z targowisk.

Oznaczenie stanowisk targowych.

§ 13.

Każdy sprzedawca targowy winien wywiesić przy stanowisku (jatce, straganie, stole, ławce, basenie, wozie lub wózku ręcznym) w sposób widoczny tablicę, na której ma być umieszczone w języku polskim jego nazwisko i imię oraz miejsce zamieszkania (ulica i numer) pismem wielkości conajmniej 5 *cm*.

Sprzedawcy mleka, masła, sera, jaj, drobiu i dziczyzny oraz innych towarów, przynoszonych na targowiska w koszach, klatkach, naczyniach i t. p., obowiązani są tylko umieścić na tych przedmiotach małą tabliczkę, uwidoczniającą wyraźnie nazwisko i imię oraz miejsce ich zamieszkania.

Zakaz sprzedaży artykułów żywności i przedmiotów użytku, szkodliwych dla zdrowia, zepsutych, podrobionych lub sfałszowanych.

§ 14.

Sprzedaż artykułów żywności, ich surowców oraz tych przedmiotów użytku, których użycie, zgodnie z ich przeznaczeniem, może się okazać szkodliwe dla zdrowia ludzkiego, podlega przepisom ustawy z dnia 14-go maja 1879 roku (Dz. U. Rz. Niem. str. 145) o obrocie artykułami żywności i przedmiotami użytku. Według tych przepisów nie wolno przywozić także na targi i sprzedawać artykułów żywności, ich surowców oraz przedmiotów użytku, szkodliwych dla zdrowia, zepsutych, podrobionych lub sfałszowanych.

§ 15.

Sprzedaż na targowiskach artykułów żywności i przedmiotów użytku podlega dozorowi przez uprawnionych do tego urzędników. Urzędnicy ci mają prawo pobierania prób z artykułów żywności i przedmiotów użytku, wystawionych na targowiskach dla celów sprzedaży.

Artykuły żywności i przedmioty użytku, dostarczone na targowiska, które już na podstawie przedwstępnego badania, przeprowadzonego przez uprawnionych do tego urzędników dozorujących, okażą się szkodliwe dla zdrowia ludzkiego, mogą być zajęte.

Artykuły żywności i przedmioty użytku, dostarczone na targowiska, które już na podstawie przedwstępnego badania, przeprowadzonego przez uprawnionych do tego urzędników dozorujących, okażą się podrobione, zepsute lub sfałszowane, mogą być zajęte, o ile zachodzą cechy przestępstwa, przewidzianego w ustawie, wymienionej w § 14.

Składanie artykułów żywności i środków spożywczych. Zakaz dotykania ich. Branie próbek.

§ 16.

Artykułów żywności i środków spożywczych nie wolno składać na ziemię, lecz tylko na czyste podstawki lub w czyste naczynia.

Kupującym nie wolno przed zakupieniem dotykać mięsa, kiszek, ryb, pieczywa, cukierków, owoców, tudzież wszelkich innych artykułów żywności i środków spożywczych, gotowych do spożycia.

Nie wolno wybierać towarów żywnościowych i spożywczych dotykaniem ich.

Dla spróbowania nie wolno kupującym brać towaru, lecz muszą go otrzymać od sprzedawcy. Próbki masła, sera i t. p. wolno podawać kupującym tylko w czystych naczyniach; pozostałości takich próbek nie wolno mieszać ponownie z towarem, lecz należy je usunąć.

Przepis noszenia czystego okrycia wierzchniego przy sprzedaży niektórych artykułów żywności.

§ 17.

Osoby, sprzedające mięso i wyroby mięsne, dziczyznę i drób w kawałkach, świeże ryby lub pieczywo, obowiązane są nosić na ubraniu czysty biały fartuch, pokrywający górną i dolną część ciała.

Sprzedaż mięsa i wyrobów mięsnych.

§ 18.

Mięso i wyroby mięsne wolno sprzedawać na targach tylko w jatkach lub straganach, okrytych nieprzemakalnem płótnem i urządzonych w ten sposób, aby znajdujący się w nich towar chroniony był dostatecznie przed kurzem i wpływami atmosferycznemi.

Wywieszanie mięsa i wyrobów mięsnych po stronach zewnętrznych jatek i straganów jest wzbronione.

Przeznaczone do bezpośredniej sprzedaży mięso rozdrobnione wszelkiego rodzaju, w szczególności mięso siekane, musi być przykryte kloszem szklanym, gazą lub plecionką drucianą, tak, aby było chronione od kurzu i robaków (szczególnie od much i t. p.), a jednak widoczne dla kupującej publiczności.

Sprzedaż margaryny, sera z margaryny i sztucznych tłuszczów jadalnych.

§ 19.

W sprawie handlu margaryną, serem z margaryny i sztucznemi tłuszczami jadalnemi obowiązują przepisy §§ 1—3 ustawy z dnia 15-go czerwca 1897 roku (Dz. U. Rz. Niem. str. 475) i obwieszczenie kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 4-go lipca 1897 roku (Dz. U. Rz. Niem. str. 591). Przedewszystkiem przestrzegać należy, co następuje:

1) Stanowiska i stragany, w których sprzedaje się lub wystawia na sprzedaż margarynę, ser z margaryny i sztuczne tłuszcze jadalne, muszą być oznaczone widocznym, wyraźnym i trwałym napisem: „Sprzedaż margaryny — sprzedaż sera z margaryny — sprzedaż tłuszczu sztucznego — jadalnego".
2) W sprzedaży drobnicowej, wykonywanej zawodowo, należy margarynę, ser z margaryny i sztuczne tłuszcze jadalne wydawać kupującym w opakowaniu, na którem musi się znajdować napis: „margaryna — ser z margaryny — sztuczny tłuszcz jadalny", tudzież nazwa osoby względnie firmy sprzedającej.
3) Jeżeli sprzedaje się lub wystawia na sprzedaż margarynę lub ser z margaryny w regularnie formowanych sztukach, to sztuki te muszą mieć kształt sześcienny i wytłoczony na nich napis: „Ser z margaryny".
4) Nie wolno umieszczać dla celów sprzedaży masła lub smalcu maślanego z margaryną lub z innemi tłuszczami jadalnemi.

Sprzedaż masła.

§ 20.

W myśl obwieszczenia Rady Związkowej z dnia 1-go lipca 1902 roku nie wolno w wykonywaniu przemysłu sprzedawać ani wystawiać na sprzedaż masła, zawierającego mniej tłuszczu, niż 86 na 100 jednostek wagi, albo w stanie niesolonym więcej wody, niż 18 jednostek wagi, a w stanie solonym więcej wody, niż 16 jednostek wagi.

§ 21.

Masło wolno sprzedawać tylko w kawałkach po 500, 250 i 125 gramów.

Sprzedaż mleka.

§ 22.

Mleko świeże krowie wolno wprowadzać w obrót handlowy tylko w postaci „mleka pełnego" lub „mleka zbieranego" albo „odtłuszczonego".

Wszelkie naczynia, w których przechowuje się mleko, przeznaczone dla celów sprzedaży, muszą być tak szczelnie zamknięte, aby uniemożliwiały zanieczyszczenie mleka wskutek takich wpływów zewnętrznych, jak kurz, owady i t. d.

Płótna, papieru i t. p. nie wolno używać jako zamknięcie lub uszczelnienie naczyń do mleka.

Na wszelkich naczyniach muszą być umieszczone, pismem wyraźnem i nieusuwalnem, napisy, uwidoczniające dokładnie rodzaj zawartego w nich mleka. Nie uważa się za nieusuwalne napisów na karteczkach, przywiązanych tylko lub przyklejonych do naczyń.

Przepisy powyższe stosują się odpowiednio do śmietany, maślanki i mleka zsiadłego (kwaśnego).

Sprzedaż niedojrzałych owoców.

§ 23.

Niedojrzałe owoce należy jako takie na targowiskach oznaczać odpowiedniemi napisami. Nie wolno mieszać owoców niedojrzałych z dojrzałemi.

Sprzedaż owoców niedojrzałych dzieciom jest surowo wzbroniona.

Opakowywania i zawijania artykułów żywności i środków spożywczych.

§ 24.

Artykuły żywności i środki spożywcze wolno opakowywać lub zawijać bezpośrednio tylko w czysty papier, przedtem nieużywany i niefarbujący. Używanie dla tego celu papieru zapisanego lub zadrukowanego jest zakazane. Wyjątek stanowi jedynie taki papier, na którym wydrukowana jest tylko na jednej stronie firma lub reklama.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do opakowywania lub zawijania takich artykułów żywności, jak ziemniaki, warzywo, sałata i t. p., które przed spożyciem muszą z natury rzeczy być czyszczone.

Legalne jednostki miar (wag).

§ 25.

Dla odważania towarów sprzedawcy obowiązani są posiadać na targowiskach dobrze działającą i legalną wagę. Przy odważaniu towarów należy stosować legalne jednostki miar (wag — § 26).

§ 26.

Legalnemi jednostkami miar (wag) są jednostki, określone w ordynacji o miarach (wagach) z dnia 30-go maja 1908 roku (Dz. U. Rz. Niem. str. 349).

Nie wolno dla odmierzania (odważania) towarów używać żadnych miar pojemności, ani też wyrażać i stosować w obrotach targowych dawnych jednostek miar (na przykład funtów i centnarów).

Sprzedaż niektórych towarów według miary (wagi).

§ 27.

Sprzedaż mięsa i wyrobów mięsnych, ryb, zboża, roślin strączkowych, mąki i krochmalu oraz ziemniaków odbywać się może tylko według wagi.

Jarzynę wszelkiego rodzaju, owoce i inne artykuły żywności wolno sprzedawać tylko według wagi lub na sztuki.

Odmierzanie (odważanie) suchych artykułów żywności i środków spożywczych.

§ 28.

Nie wolno tą samą miarą (wagą), która służy do odmierzania suchych artykułów żywności lub środków spożywczych, odmierzać towarów mokrych, tłustych lub mięsistych.

Normalna miara (waga) worka ziemniaków, snopka słomy i wiązki siana.

§ 29.

Normalna miara (waga) ziemniaków, dostarczonych na targi w celach sprzedaży w workach, powinna wynosić conajmniej 50 *kg.*, miara snopka słomy — 10 *kg.*, miara normalna wiązki siana — 5 *kg.*

Ujawnianie cen.

§ 30.

W myśl rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20-go lutego 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 22. poz. 139) posiadacze wszelkiego rodzaju handlów przedmiotami powszedniego użytku są obowiązani wywieszać w swych miejscach sprzedaży cenniki na wszelkie bez wyjątku przedmioty powszedniego użytku, przeznaczone na sprzedaż.

Cenniki winny być wywieszone względnie umieszczone na miejscu widocznem i dostępnem dla nabywcy wzgl. spożywcy.

Ceny, ujawniane na przedmiotach powszedniego użytku, powinny być zgodne z cenami istotnie pobieranemi.

Co do sposobów i form sporządzania i wywieszania cenników, jak i co do sposobów i formy ujawniania cen na przedmiotach, przeznaczonych do sprzedaży, obowiązują rozporządzenia Starosty w Rybniku, ogłoszone w „Tygodniku Powiatowym".

§ 31.

Dla celów statystyki urzędowej publiczność, zwiedzająca targi, jest obowiązana udzielać właściwym osobom informacyj o płaconych przez nią cenach za towary targowe.

Ochrona zwierząt.

§ 32.

Nie wolno znęcać się nad zwierzętami, spędzanemi (przywożonemi, wnoszonemi) na targowiska dla celów sprzedaży, jak również nad zwierzętami, używanemi do przewozu towarów na targi.

Przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332):

1) bicie zwierząt po głowie, dolnej części brzucha, dolnych częściach kończyn;
2) bicie zwierząt przedmiotami twardemi i ostremi albo zaopatrzonemi w urządzenia, obliczone na sprawianie specjalnego bólu;
3) zmuszanie zmierząt do zbyt szybkiego biegu, nieodpowiadającego ich siłom;
4) przewożenie, przenoszenie lub spędzanie zwierząt w sposób, w pozycji lub warunkach, powodujących zbędne cierpienie fizyczne;
5) używanie uprzęży, pęt, więzów i t. p., powodujących ból, albo używanie ich w sposób, mogący sprawiać ból lub uszkodzenie cielesne;
6) złośliwe straszenie i drażnienie zwierząt;
7) wszelkie wogóle zadawanie zwierzętom cierpień bez odpowiednio ważnej i słusznej przyczyny.

§ 33.

Drób żywy wszelkiego rodzaju wolno sprowadzać na targi i wystawiać na sprzedaż tylko w klatkach kratowanych lub w innych przewiewnych skrzyniach. Klatki (skrzynie i t. p.) powinny być zbudowane tak, aby ptactwo mogło się w nich pomieścić wygodnie obok siebie.

W każdej klatce (skrzyni i t. p.) musi być wewnątrz przymocowane naczynie do wody, napełnione wodą. Nie wolno związywać za skrzydła lub nogi, związywać dwie sztuki lub więcej razem, unosić za skrzydła lub nogi.

Świnie wolno dostarczać na targi tylko na wozach.

Zakaz zabijania, skubania, odzierania ze skóry i patroszenia zwierząt na targowiskach.

§ 34.

Surowo wzbronione jest na wszystkich targowiskach zabijanie, skubanie, odzieranie ze skóry i patroszenie zwierząt na targowiskach.

Zakaz powyższy nie dotyczy zabijania ryb.

Zakaz sprzedawania dziczyzny w czasie ochronnym.

§ 35.

Nie wolno sprowadzać na targi i wystawiać na sprzedaż żadnej zwierzyny łownej po upływie 10-ciu dni od rozpoczęcia czasu ochronnego tej zwierzyny, przewidzianego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3-go grudnia 1927 roku o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934).

Zaopatrzenie zwierząt, sprowadzonych na targi, w świadectwa pochodzenia.

Nadzór weterynaryjny nad targami zwierząt.

§ 36.

W myśl rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 22-go marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 408) świnie, owce, kozy i drób, spędzane na targowiska i targi, winny być przez ich posiadaczy zaopatrzone w odpowiednie świadectwo miejsca pochodzenia, zawierające dane, wymienione w § 3., a wystawione przez urząd miejscowej gminy lub przez urząd, wyznaczony przez Wojewodę.

Zwierząt, niezaopatrzonych w świadectwo miejsca pochodzenia, odpowiadające powyższym przepisom, nie wolno dopuszczać na targowiska.

§ 37.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 12-go marca (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 597) podlegają targi zwierząt nadzorowi weterynaryjnemu, wykonywanemu przez Powiatowych lekarzy weterynaryjnych lub innych, wyznaczonych przez Wojewodę, o ile Wojewoda targów tych nie zwolnił od tego nadzoru.

Każde zwierzę przy sprowadzaniu na targ podlega zbadaniu przez Powiatowego lekarza weterynaryjnego i sprawdzeniu świadectwa miejsca pochodzenia (§ 36).

Podczas trwania targu zwierzęta podlegają nadzorowi Powiatowego lekarza weterynaryjnego.

W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub podejrzenia o takową chorobę Powiatowy lekarz weterynaryjny obowiązany jest nie dopuścić chorych i podejrzanych o chorobę zwierząt na targ, lecz odosobnić je i postępować — zależnie od rodzaju zaraźliwej choroby — według przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9-go stycznia 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

Prawo uczęszczania na targi.

§ 38.

Każdy ma prawo uczęszczać na targi, tudzież sprzedawać i kupować na nich towary, należące do kategorji dozwolonego obrotu targowego (§ 1).

Przy prowadzeniu przemysłu cudzoziemiec korzysta z równych praw z obywatelami Państwa Polskiego, jeżeli w jego ojczystym kraju obywatel polski wzajemnie używa równych praw z obywatelami miejscowymi.

Wzajemność winna być stwierdzona powołaniem się na umowy międzynarodowe.

Za cudzoziemców uważa się w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13-go sierpnia 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) każdego, kto nie posiada obywatelstwa polskiego.

Pierwszeństwo przy zakupie artykułów żywności dla konsumentów.

Zakaz niewłaściwego zachowania się sprzedających i kupujących.

§ 39.

W pierwszych dwu godzinach po rozpoczęciu targu przysługuje wyłącznie prawo zakupu na targowiskach artykułów żywności miejscowym konsumentom.

Jeżeli handlarze, przekupnie lub inne osoby odpychają kupujących na targach lub też nieodpowiedniem zachowaniem się wstrzymują ich od poczynienia zakupów, podlegają ukaraniu.

Pośrednikom i odsprzedającym nie wolno otaczać i obsiadać wozów rolników, producentów i sprzedawców w taki sposób, któryby utrudniał pozostałej kupującej publiczności zbliżenia się do wozu i zakup towarów.

Żadnemu kupującemu nie wolno odbierać innej osobie możności zakupu przez ofiarowanie za dany towar wyższej ceny.

Bezczynne i bezcelowe stanie w miejscu, utrudniające ruch targowy, jest wzbronione.

Handlarze zagraniczni.

§ 40.

Handlarzom zagranicznym, uprawiającym handel nasionami, jarzynami i warzywem, dozwolony jest dostęp na tut. targi tylko wtedy, jeżeli się wykażą zaświadczeniem władzy ich miejsca zamieszkania, że podawany do zakupu towar pochodzi z ich własnej produkcji (art. 218, §§ 1 i 2 Konwencji Genewskiej).

Handlarze zagraniczni winni na żądanie organów kontrolujących Magistratu wylegitymować się zezwoleniem Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Przemysłu i Handlu) na przewóz produktów oraz świadectwem przemysłowem.

Czyszczenie targowisk.

§ 41.

Czyszczenie targowisk po ukończonym targu, jako też usuwanie odpadków i pozostałości, o ile w myśl § 9 nie są do tego obowiązani sami sprzedawcy, załatwia gmina miejska.

Opłaty targowe (postojowe).

§ 42.

Pobieranie opłat targowych (postojowego) za używanie miejsc targowych regulują osobne przepisy.

Osobne zarządzenia władzy policyjnej.

§ 43.

Każdy sprzedawca, jak również każdy kupujący i zwiedzający targ jest obowiązany stosować się do wszelkich zarządzeń władzy policyjnej, wydanych na czas przejściowy w sprawie pewnych targowisk w interesie publicznym lub też z powodu nadzwyczajnych okoliczności, podanych do publicznej wiadomości w sposób w miejscu przyjęty.

Każdy sprzedawca, kupujący i zwiedzający targ jest również obowiązany (niezależnie od ewentualnego późniejszego skorzystania z przysługujących mu środków prawnych) stosować się natychmiast do zarządzeń urzędników policyjnych (oraz ich personelu pomocniczego), wydanych w interesie komunikacji, spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego oraz w celach sanitarnych.

Postanowienia karne i końcowe.

§ 44.

Winni naruszenia przepisów niniejszego regulaminu, a także winni niezastosowania się do zarządzeń urzędników policyjnych (oraz ich personelu pomocniczego), wydanych na zasadzie tego regulaminu w sprawach targowych, karani będą na podstawie § 149 l. 6 niem. ordynacji przemysłowej — o ile dany czyn w ustawach i rozporządzeniach nie jest zagrożony karą surowszą — grzywną do 30 zł z zamianą w razie niemożności jej zapłacenia, na karę aresztu do ośmiu dni.

§ 45.

Regulamin niniejszy wchodzi w życie dnia następującego po jego ogłoszeniu.

Z dniem wejścia w życie tego regulaminu tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z nim przepisy miejscowe, w szczególności rozporządzenie policyjne o porządku targowym w Wodzisławiu z dnia 14-go grudnia 1889 roku.

Niniejszy regulamin uchwaliła Rada Miejska na posiedzeniu w dniu 7-ym lutego 1930 roku.

Wodzisław, dnia 10 lutego 1930 r.

Magistrat:

(—) Klockiewicz. *(—) Bluszcz.* *(—) Nowak.*

(—) Nowak.

Śląska Rada Wojewódzka.

L. RW. 848. *Katowice*, dnia 10 listopada 1930 r.

Śląska Rada Wojewódzka zatwierdza na podstawie § 128 ustawy o właściwości władz i sądów administracyjnych z dnia 1-go sierpnia 1883 roku (Zb. Ust. str. 237) oraz §§ 64, ustęp 2-i, 65 i 66 ordynacji przemysłowej regulamin targów tygodniowych we Wodzisławiu, odnośnie do liczby, terminu i czasu trwania tych targów oraz artykułów, dopuszczonych do obrotu targowego.

Przewodniczący Śląskiej Rady Wojewódzkiej:

w z. (—) Żurawski,

Wicewojewoda.